

gerningerne tale for, at det ikke er Kedelpasserens faglige Uvidenhed, Ulykkerne skyldes. Saa vidt mig bekendt, ere de væsentligste af de store Kedelsprængninger, der have fundet Sted for nogle Aar tilbage — i den sidste Tid har der heldigvis ikke været saadanne opsigtvækkende Ulykker — foregaaede, netop fordi Kedlerne bleve passede af Folk uden Gaadannelse. Der foreligger ikke i Udvalgets Betænkning noget, der kan bekræfte dets modsatte Paastand. Naar man undersøger den sidste Betænkning, der blev afgiven af Landstingsudvalget, fremgaar det deraf, at man har foresundet en hel Række Møbler ved Kedler, særlig paa Landet, i Mejerier og paa andre Steder, hvor man ganske sikkert ikke har haft faglig uddannede Folk, Møbler, som det kun skyldes rene Tilfældigheder, at de ikke have medført Sprængninger og derigennem betydelige Ulykker. Her i Kjøbenhavn foresaldt for nogle Aar siden en meget stor Kedelekspllosion, og der havde de Folk, der passede Kedlerne, ikke noget Kendskab til Kedelpasning. Jeg mener derfor ikke, at der er ført noget Bevis mod, at man helst maatte ønske, at de Folk, der skulde passe Kedlerne og have Ansvar, havde nogen faglig Uddannelse, noget Kendskab til dette Arbejde. Det er nemlig ikke altid saaledes, at den, der kører en Kedel og anvender den i sin Vædrift, har noget andet Kendskab til den end den rent teoretiske. Han faar en Forklaring om, at den Ting skal bruges til et, og den til et andet. Han kan derfor kun give Arbejderne en lignende Bistand, og ingen af dem er i Stand til at overse Rækkevidden af de forskellige Ting, der kunne fremkomme ved Benyttelsen af Dampkedelanlægget. Det mindste, man derfor kan forlange af dem, der nogenlunde til Stadighed skulle have med et Dampkedelanlæg at gøre, er da dette, at de i nogen Tid faa Udgang til lidt Undervisning i denne Gerning. Det, hvorpaa Udvalget derimod særlig har haft sin Opmærksomhed henvendt, er, som det ogsaa fremhæves i Betænkningen, Frygten for, at man derved vilde kunne lægge nogle Byrder paa mindre Virksomheder og skabe forfælske Vanskeligheder. Det tror jeg nu ikke paa. Paa den anden Side er det sikkert, at man, naar man benytter sig af den nyere Tids Hjælpemidler, selvfølgelig ogsaa maa finde sig i de Indskrænkninger i den fri Benyttelse af dem, som Hensynet til andre Menneskers Liv og Gods kræver. Jeg tror, at Udvalget meget godt kunde være blevet staaende ved Forslaget, som det blev forelagt af Regeringen, i alt Fald i alt væsentligt. Jeg skal tillade mig at nævne et Par af de stillede Ændringer, som jeg

for mit Bedkommende ikke mener er Forbedringer. Med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 1 til § 2 erkender Udvalget jo, at her bevæge vi os paa et Omraade, hvor man med Hætte kan kræve nogen Uddannelse og nogen Garanti af dem, der skulle passe disse Dampkedelanlæg. Man har dog foreslaaet Udpaaivkningsfladen for Kedelanlæg bestaaende af to eller flere Kedler forandret fra 150 Kvadratsod til 300. Jeg tror, at det er ueheldigt. Jeg tror, at man i Regeringens Forslag er gaaet saa langt, som det kunde forsvares. Det vilde være heldigt, om man blev staaende derved. Derimod skal jeg erkende, at det, særlig efter de Tal, som den ærede Ordfører gav os, kan se ud som en Forbedring, at man har taget de enkelte Kedler med og der bleven staaende ved Kedler paa 300 Kvadratsod og derover. Jeg tror dog, at man meget godt kunde været gaaet ned til 150 Kvadratsod; thi har man en Kedel af den Størrelse, er den som Regel eller man kan næsten sige altid, knyttet til en ret betydelig Virksomhed, hvad enten den nu drives industrielt eller ude paa Landet; men ogsaa ude paa Landet maa det kaldes Industri, naar man har en saa betydelig Dampkraft. Jeg vil derfor ikke kunne stemme for Ændringsforslaget under Nr. 1, idet jeg tror, at man bør blive staaende ved de 150 Kvadratsod. Ændringsforslaget under Nr. 2 gaar ud paa, at der skal indskydes: „til Stadighed“ at Mennesker skulle opholde sig „til Stadighed“ i disse Rum, der ere ved Siden af, over eller under Kedelanlægget. Det er en ret ueheldig Ændring. Det er ofte Tilfældet, at der i umiddelbar Nærhed af saadanne Kedelanlæg kun findes Oplagsrum, Pakhuse, Oplag af Træ og lignende, hvor man ikke kan sige, at Mennesker skulle opholde sig til Stadighed. Der kan man altsaa have meget store Anlæg, uden at man behøver at kræve særlige Kvalifikationer af den, der skal passe Kedlerne. Det kan dog hændes eller er ret sandsynligt, at der ofte kommer Mennesker ind i disse Lagerrum for at hente Materialer, lægge til rette osv., og saa er man ikke garanteret mod, at der i disse Rum kan foresalde Ulykker, der kunne komme til at ødelægge Mennesker, der opholde sig der. Jeg tror, at det vilde være rigtigst at blive staaende ved Regeringsforslagets Affattelse i saa Henseende. Hvad jeg dog særlig vil udtale mig imod, er Ændringsforslaget under Nr. 7 til § 4. Her foreslaas det, at der til at passe alle de Kedelanlæg, der ikke ere nævnte i § 2, kun skal kunne kræves Personer over 18 Aar, samt „ædruelige og paalidelige“